

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

ARXIU / JULIO CARBÓ

►► Ambient relaxat en una concorreguda terrassa de la Rambla de Catalunya.

L'estil de vida Barcelona

A la terrassa hi havia uns quants britànics, una italiana, una americana i un parell de catalans. Dissabte, malgrat les previsions, el cel era blau. L'anar i venir d'un helicòpter era l'únic que, de tant en tant, se sentia des d'un sisè pis d'un edifici a Sarrià.

Fa setmanes que vull escriure sobre el *downshifting* (en anglès, significa un moviment cap avall), el fenomen que explica la decisió de prioritzar la qualitat de vida i no l'aspecte material. Una mena d'elogi a la lentitud a l'estil **Carl Honoré** fet història de vida, o fins i tot moviment migratori, i una confirmació que hi ha qui es planta en el que **Richard Sennet** anomena nou capitalisme.

Barcelona és imant per als estrangers que prioritzen el clima, l'estil de vida mediterrani. A la terrassa, llançava una pregunta: ¿Per què tot i que podrien tenir feines més ben pagades als seus llocs d'origen segueixen vivint a Barcelona? Era la noia de Nova York, de Queens, qui responia gairebé sense pensar: «Un dia d'estiu, estàvem a 45 graus a Nova York i vaig decidir que ja n'hi ha-

via prou, que volia marxar d'allà. Havia vingut a Barcelona i m'havia encantat. He intentat anar-me'n unes quantes vegades, he treballat a Londres i en altres ciutats del món, i sempre he tornat. Simplement, no me'n puc anar. Això està molt més en consonància amb el que sóc. Quan vaig arribar, seguia caminant de pressa».

El 'downshifting' explica la decisió de prioritzar la qualitat de vida i no pas l'aspecte material

Una dona britànica, al seu costat, movia el cap en senyal afirmatiu: «És l'estil de vida, ell tot sol, el clima, el menjar, les terrasses, la cultura també».

Un dels britànics explicava que per a ell la seva prioritat sempre ha estat «disfrutar de la vida, de l'amistat». «No m'he obsessionat mai per qüestions de prestigi laboral o d'estatus. Molts dels que van estudiar amb mi a la universitat van ser cap-

tats per grans empreses de negocis o consultories. Recordo que van venir al campus i alguns dels meus amics, que ni tan sols s'havien interessat mai pel món de l'empresa i que estudiaven francès o filosofia, se'n van anar a treballar amb ells. Era el camí fàcil, els donaven formació i bons sous. No es van parar en cap moment a pensar què volien fer, qui eren».

A cap dels que eren en aquella terrassa els sorprenia la pregunta. Les notícies sobre l'economia espanyola «espanten» la família i els amics, i el retorn o marxar a altres indrets sempre és una possibilitat. De fet, hi ha qui, per la crisi, ha tornat al seu país i hi ha qui ha llogat el seu pis uns mesos –coses de viure en el tercer destí turístic d'Europa– i ha anat a provar sort a Londres, Berlín o Zuric.

En aquesta Pasqua, als bars sempre hi ha algun grup d'amics que es reuneixen perquè el que se'n va anar, sigui barceloní de naixement o d'acollida, ha tornat uns dies. En una de les parets de la biblioteca Andreu Nin se citen paraules d'escriptors que han odiat i estimat Barcelona. Em quedo amb una frase d'Irene Polo: «[...] Una ciutat plena de defectes [...] Però ah! quan hem estat uns dies fora [...] ens tirem als seus peus i, completament entenedrits, li riem tots els vicis, com si fossin gràcies». ≡

